

د ملگرو ملتونو د عمومي اسمبلي غونډه

هر کال د سپټمبر په مياشت کې، د ملگرو ملتونو د عمومي اسمبلي د غونډې په خاطر د نيويارک ښار ته د نړۍ د ټولو ملکونو جمهورريسان، صدراعظم، مشران، او استازي رارسېږي. په نيويارک کې، خدايي گڼه گونه زياته وي، خو پدې موسم کې لا زياته سي. د نيويارک لوی او ښکلې ښار دلته او هلته بند وي، او د نيويارکيانو بدخلفي، خوشکه، او مشهور او برېښه ښکښل لا زيات سي. سرکال، د نيويارک ښار ته له سيمي څخه درې واړه مشران راغلي وه. لمړی، جمهوررئيس حامد کرزی، دوهم د پاکستان جمهوررئيس آصف زرداري، او درېيم د ايران د اسلامي جمهوريت جمهوررئيس محمود احمدي نژاد په ترتيب را ورسېدل. د درو واړو جمهوررئيسانو پالیسي او تاريخ د سيمي د سياسي او اقتصادي بحرانونو، بد بختيو او نا امنيو سره نښتې دي. همدا پر ابلومونه دم گړی د سيمي د خلکو ژوند، شتون، او امنیت تهديدوي. دغه راز، په سيمه کې د مزمنو بي امنيو او سياسي ناكراريو تر څنگ، جدي اقتصادي مشكلات، فقر، بي سوادې، د اوبو نشته والی، د چارپېريال جدي بحران، د نفوس ډېرېدل، ايډز، او نوري گلوبالز ستونزې هم زياتې سويدي.

د بوش د "مارشال پلان" او اروپايي ټولني د ټولو مرستو او توجه سره سره افغانستان بيا هم د ملگرو ملتونو د انكشافې اينډيکس په شاخصونو کې د پای لخوا اول نمبر دی. په بل عبارت، د نړيوال سټينډرډ او انكشافې معيارونو په اساس، افغانان د صحت، تعليم او تربیې، سواد، او ملي عايد کې د نړۍ تر گړدو هېوادونو وروسته پاتي دي. اووه كاله را وروسته، امريكا، ناټو، بين المللي ټولني، او د كزري د حكومت پلويانو د افغانستان په عمومي اقتصادي او امنيتي شرايطو کې دونه بدلون را نه وست چې افغانستان د ملگرو ملتونو د انساني انكشاف په اينډيکس کې اقلا د نړۍ د څه نا څه ۲۰۰ هېوادونو په لسټ کې ۱۰۰ نمبر ته خو ورسوي. هله به واقعا مور څه خوشحاله وای. مگر د پای د خوا اول نمبر پاته کېدل سړی هک پک کې. څرنگه امکان لري چې وروسته له بيلونهاوو ډالرو له مصرف څخه بيا هم افغانستان البته په بنيادي لحاظ په ټپه ولاړ وي او يو گام مخته نه ځي؟ په يوه جنگ ځپلي او وروسته پاتي ملک کې چې عامه انكشافې پروژې او داخلي توليدات په ټپه و درېږي، په هغې ټولني کې د ثبات، سولي، او پرمختگ هيله درلودل لويه غلطه فهمي او ذهني لټي ده.

اوه كاله را وروسته، د دغو سوالونو مطرح كول يقيناً د شرم خبره ده. خو واقعيت همدا دی. په افغانستان کې، د بوش د ادارې ستراتيژيکه ناکامي تر بل هر ځای همدلته ښه را څرگندېږي. پوره اوه كاله ضايع سول. كه چيري په افغانستان کې ددغو بيلونونو ډالرو فقط يوه ډېره كمه برخه په مناسبو ځايونو باندې لگېدلې وای، كه چيري د دغو بېشماره پيسو يوه وړه برخه د زراعت او كليوالي ټوليداتو په تقويه كولو کې په معقوله طريقه اچول سوي وای، كه چيري په تعليم او تربیې کې ترې گټه اخيستل سوي وای، كه چيري د برق او اوبو په ساحو کې لگېدلې وای، او كه چيري د ښارونو په ابادولو کې ترې فايده اخيستل سوي وای، زه يقين لرم چې نن به افغانستان بل راز رنگ او خوند درلودای. د طالب او القاعده نوم او نښان به نه وای. سوله به ټينگه وای. امنيت به قايم وای. اقتصاد به پرمختگ كړی وای. او د يوه عصري او مدرن افغانستان جوړېدو ته به ډېر نژدې سوي وای. خو له بدمرغه داسي و نه سوه. لازمه نده چې يو ځل بيا همدا اشتباه تکرار سي.

د امريكا د جمهوري رياست د انتخاباتو په لمړۍ ټيلويزيوني مناظرې کې، د ديموکرات گوند کانديد سناتور باراك اوباما وويل: د عراق اشغال يوه ستراتيژيکې غلطې وه. د بوش ادارې د عراق د نيولو لپاره دونه په بېره او تلوسه کې وه چې د القاعدې د ختمولو مهمه دنده يې بيخي هېره كړه. مور بايد له عراق څخه راووځو. مور مجبوره يو چې د افغانستان چاره وكوو. افغانستان او پاکستان کې القاعده منظمه او راغونډه سوېده. د پاکستان قبایلي سيمي نارامه سويدي. هلته، وضع ورځ په ورځ خرابېږي. مور مجبوره يو چې د افغانستان د دولت او اقتصاد په بياودانولو کې پوره ونډه واخلو، څو افغانان پر خپلو پښو ودرېږي. او په سيمه کې، ثبات او سوله ټينگه سي.

بلخوا، په يوې ټولني کې دايمي جنگ او سياسي بي ثباتي د يو ملت ملي هويت، روحيې، او يووالي ته صدمه رسوي. د افغانانو تر مينځ اوسنی تازه قومي او ايټيکي شخړي او لانجې د افغانستان بنسټ او ژوند ته جدي خطرونه

لري. په تخار، مزار شريف، بلخ، مېمنه، هرات، وردگو او کابل کې د قومي، سکتوري، او فرقوي تاوتریخوالي زیاتېدل د افغان ملت آداني لړزوي. مطلب دا دی چې راتلونکي حکومت باید له نننیو ناکامیو څخه د عبرت درس واخلي او یوه معقوله او عملي د حل لاره غوره کي. ځکه یوه ټولنه په دایمي جنگ او انارشیزم کې ژوندی پاته کېدای نه سي. یوه ټولنه امنیت، ثبات او سولي ته اړیتا لري. د یوه عصري او مدني حکومت د جوړېدو لپاره یوه قوي عصري مدني ټولنه، موسسات، اقتصاد، او فرهنگ ضروري دي. د دیموکراتیک نظام تثبیت او دوام یوې ازادې او غښتلې مدني جامعي ته اړتیا لري. دا یو مسلم تاریخي اصل دی. لدې نه چاره نسته.

بله جالبه، په نیویارک کې د جمهوري غوښتونکي گوند مرستیالي کانديدې، سارا پېلن، د حامد کرزي سره وکتل. په امریکایي مطبوعاتو او خلکو کې د سارا پېلن په ارتباط دا اندېښنه سته چې گواکي هغه په خارجي سیاست کې ناپوه او بی تجربې ده. داسې برېښېده چې مېرمن سارا پېلن پر حامدکرزي باندې د بین المللي سیاست تمرین کاوه. که څه هم، د دواړو د خبرو په باب چندان څه ندې راوتلي ځکه چې د رېپلیکن پارټی نه غوښتل چې د کرزي او پېلن په ملاقات کې ژورنالستان موجود وي. خو په هر صورت، دې ملاقات خاص دپلوماتیک او سمبولیک اړخ لاره. سارا پېلن د یوه داسې حزب استازې ده چې د همدغه گوند په دوران کې د افغانستان وضعیت او امنیت نور هم پسي خراب سو. جان مېکن او سارا پېلن د رېپلیکن د گوند د محافظه کاري جناح استازیتوب کوي. هغوی غواړي چې د امریکا د مسیحیې ډلو او محافظه کاره او مذهبي سپین پوستو په زور انتخابات وگټي. د متحده ایالاتو په انتخاباتو کې، جان مېکن د جمهوري ریاست د مقام د گټولو لپاره مذهبي او نژادي ورځه هم لوبوي. هغه سیاسيون چې د امریکا غوندي یوې متنوع او څو قومي، اتنیکي، کلتوري، او مذهبي ټولنو کې د مذهبي او نژادي کارډ څخه استفاده کوي، هغوی دېر خطرناکه وي. امکان لري چې په امریکا کې یو ځل بیا د نورو بحراني کلونو په شان سکتوري، ایتنیکي، او مذهبي بناري بلواګانې او شخړې را مینځته سي. د متحده ایالاتو لپاره راتلونکي څو میاشتې نهایت بحراني او خطرناکه دي.

له اوو کالو پر له پسې اشتهبانو او مرګ ژوبلي را وروسته، په افغانستان کې، اوسنی ستراتیژي ناکامه ده؛ او بلي نوي او موثري ستراتیژي ته اړیتا سته. په افغانستان کې، د یوې خوا خارجي مداخلې ډېرې دي، او د بلي خوا افغاني حکومت کمزوری او خوړین دي. د امریکا، ناتو او گاونډي هېوادونو پر له پسې مداخلې د افغان حکومت د ملي حاکمیت او حیثیت لپاره زیانمن دی. د کرزي حکومت بېکاره او لټ دی. عسکر یې خوار او ډارن دي. پولیس یې بدنامه او کمزوري دي. قاضیان یې رشوتخوره او بی واکه دي. مامورین یې خوار خو لټ او دوراغن دي. او بالاخره، د کرزي د حکومت خارجي حامیان هم هغه سطحې او ناکامه غربي سیاسيون دي چې بنایي د ختمېدو وخت یې ډېر را لند سوی وي.

د آصف زرداري په باب باید و ویل سي چې "بناغلي لس فیصده" له بوش څخه غوښتي وو چې په پاکستان کې امریکایي پوځي مداخلې بندې کي ځکه په پاکستان کې وضع نوره هم خرابه وي. خو بناغلي بوش په جواب کې ورته ويلي وو امریکا غواړي چې له پاکستان سره "مرسته" وکي. آصف زرداري ددې جرات نه لاره چې بوش ته ووايي زه دي "مرسته" نه غواړم. په هر صورت، په امریکایي مطبوعات کې، د پاکستان په باب اندېښنې زیاتې سوېدې. ځینې وایي زرداري د موجوده مشکلاتو د حلولو جوگه ندی. پاکستان د جدي خطر سره مخامخ دی. په اسلام اباد کې د مېرېیانت هوټل مرګانې تروریستي حمله د پاکستان سیاسي بی ثباتي نوره هم راڅرګنده کړه. زرداري مجبوره دي چې له یوې خوا امریکا خوشحاله وساتي، او له بلي خوا پخپل ولس کې محبوب او نېک نامه پاتي سي. آصف زرداري په نیویارک کې د امریکا، سعودي عربستان، او هغو بسپنه ورکونکو هېوادونو د استازو سره وکتل چې غواړي د پاکستان لپاره ۵ بیلونه ډالره نوي پورونه برابر کړي، څو پاکستان په بین المللي معاملاتو کې ډېوالي نه سي.

متحده ایالاتو ته د ایران د جمهوررئیس محمود احمدي نژاد ورتګ هر کال څه نوي جالبې حادثې او خبرې سرلیکونه د ځان سره لري. بناغلي احمدي نژاد هر کال یوه یا دوې جگړې خامخا کوي. سر کال یې رنگ او شکل څه ښه ښکارېده. د پطرولو جگ قیمتونو د احمدي نژاد لپاره د رحمت او برکت علامې دي. بلخوا، که څه هم امریکا د ایران په ډراوو گاونډو هېوادونو کې عسکر لري، خو امریکا په دواړو ځایونو کې راگېره ده. او بده لا دا چې ایران پدې ښه پوهېږي. تهران پوهېږي چې د بوش فقط څو میاشتې پاتي دي، او د امریکا نوی جمهوررئیس مجبوره دی چې په عراق او افغانستان کې د ثبات او سولي د راوستلو لپاره د تهران سره خبرو ته کښېني. تهران ارام پاته کېدل پخپله گټه ويني. په بل عبارت، وخت د تهران په گټه دی. که چیرې روسیه ننني مخالف او مرور درېځ ته ادامه ورکي_ سیاسي قراین ښيي چې بنایي دوام هم ورکي_ د روسیې او ایران تر مینځ به روابط وروسته له څه ځنډ او خپګان څخه

بېرته گرم سي. روسيه او ايران دواړه د تيلو د جگو قيمتونو له برکته تر پزې پوري په ډالرو کې ډوب دي او خپلي مزي او چرچې کوي. روسيې خو همدا اوس لا مستقل او څه جنگي دريځ غوره کړی دی. د گرجستان سمدستي نيول، د وينزويلا د جمهوررييس چاويز سره دوستي او نژدېکت، او د چين او هند سره پراخي او مخ پر زياتېدونکي اقتصادي اړيکي د يوه نوي بين المللي سياست، د قدرت د اندول، او نويو نړيوالو ايتلافونو د را سپرېدو نښي او نښانې لري. والسلام.